

تضرع گیلانی و خشم عبدالله

سید احمد گیلانی، رییس شورای عالی صلح در یک گفت‌وگویی اختصاصی با بی‌بی‌سی فارسی و پشتو (۳ مارچ) گفته بود که او جنگ با طالبان را «مفید و جایز» نمی‌داند و به طالبان نیز بارها توصیه کرده بوده که دست از جنگ بکشند. آقای گیلانی گفته که حزب او هیچ‌گاه با طالبان طرف نبوده و با این گروه درگیر نشده است و دلیل این کار عقیده و باور خود او بوده است. او همچنان گفته است که از دوران جنگ علیه شوروی سابق با پاکستان رابطه داشته و روی این رابطه برای تامین صلح در افغانستان حساب می‌کند. آقای گیلانی همچنین در این مصاحبه گفته بود: «ما باید ممنون پاکستان باشیم که در دوران جهاد ما را یاری کرد و به همکاری آن‌ها شوروی سابق را شکست دادیم. امیدواریم پاکستان در قضایای [امروز] افغانستان نیز نقش خوبی ایفا کند. صلح...»

ص ۲

هشتم مارچ و روزی از آن خودم

نام من نازیلا است، جمشیدی تخلص می‌کنم. دیگر از افشا شدن نام، کنیه‌ام و هویت‌ام نمی‌ترسم و نمی‌هراسم. نمی‌دانم چرا و به چه دلیل، برخی از (بچه‌های آدم علیه السلام) از نامم می‌شرمند و بعضی از (بچه‌های آخرالزمان) هنوز هم از من می‌ترسند و می‌هراسند. به نمایندگی از مادر بزرگ شما (ننه حوا) به این (بچه‌های آدم علیه السلام) و (بچه‌های آخرالزمان) می‌خواهم بگویم که از نام و هویت و پیشرفت و آگاهی من نهراسید، چون، من همان هشتم که شما را به...

صفحه ۴

جایزه فرانسه و آلمان برای «زن افغان منتخب سال ۲۰۱۶» به زینب حسینی داده شد

اطلاعات روز: زینب حسینی، بانوی ۲۵ ساله افغان جایزه فرانسه و آلمان برای زن افغان منتخب سال ۲۰۱۶ را از آن خود کرد. این جایزه عصر روز سه‌شنبه، هشتم مارچ، طی محفلی که در سفارت فرانسه برگزار شده بود، با حضور سفیر فرانسه، سفیر آلمان، وزیر امور زنان افغانستان و وزیر امور تحصیلات عالی افغانستان به خانم حسینی اهدا شد. سفیر فرانسه در افغانستان گفت: «توسعه و پیشرفت بدون اشتراک زنان که نیمی از بیکره جامعه افغانستان را تشکیل می‌دهند، ناممکن است.» ژان میشل مارلو، سفیر فرانسه در افغانستان در محفل اهدای این جایزه گفت در سال ۱۹۷۷ اسامبله عمومی سازمان ملل هشتم مارچ را روز بین‌المللی زنان نامگذاری کرد و هدف از آن این بود که برای انکشاف حقوق زنان بیشتر کار شود. او افزود: «۲۹ سال بعد هنوز هم انواع و اقسام تبعیض علیه زنان وجود دارد و دلیل آن‌هایی که تبعیض روا می‌دارند هم اینست که می‌گویند زنان استعداد کم‌تر نسبت به مردان دارند. اما خانم‌هایی که ورزش می‌کنند، نشان دادند که مانند مردان می‌توانند مشکلات را تحمل کنند، آموزش‌های مشکل‌تر و ثقیل‌تر را یاد گرفته و موفق بیرون آیند.»

عبدالله: کسی که جنگ با طالبان را جایز نمی‌داند مشروعیت خود را از دست می‌دهد

صفحه ۲

هشت اتفاق جالب هشتم مارچ

- تمام اسم‌هایی که در این نوشته به کار می‌رود، اسم‌های مستعار است، ممکن با اسم و تخلص یا فامیلی کسی شباهت پیدا کند. کسی به دل نگیرد.
- ۱- حسین سه ماه می‌شود عاشق شده. حسین ادعا دارد عاشق بهترین دختر کابل شده که از نگاه قواره پری دریایی، از نگاه قد عبدالرئوف ابراهیمی، از لحاظ رنگ مهتاب شب چهارده ولایت بامیان و از لحاظ صدا شکرپه بارکزی است. حسین دیروز برای معشوقه‌اش پیام داده که «هشتم مارچ را فقط و فقط برای شما تبریک عرض می‌کنم.» اما معشوقه‌اش هیچ جوابی نداده. شب متوجه شدم که یک پاکت سگرت در جیب حسین است.
 - ۲- زرغونه شیدا، دیروز عکسش را در فیس‌بوک گذاشته بود و نوشته بود «HAPPY WOMEN'S DAY». می‌دانید چند لایک گرفته بود؟ ۱۲۴۵۲۵، دوازده صد کمیت خورده بود، حتا ۱۲۲ مرد مجرد آن را شیر کرده بود. تا به حال ۳۰۰ مرد شماره‌اش را برای او فرستاده که اگر مایل به صحبت باشد، می‌تواند یک ریزه‌گک مسکال بدهد تا این سه صد نفر درست قربانش بروند.
 - ۳- سمیر که چهارسال پیش عروسی کرده و صاحب یک فرزند است، هر ساله هشتم مارچ را جشن می‌گیرد. امسال هم با خانم و فرزندش به بند قرغه رفته بود تا به قول خودش، دور از هیاهوی شهر...

سهم زنان افغانستان در پیشرفت کشورشان

پانزده سال قبل، اگر شما زنی بودید در افغانستان، ممکن بود به دلیل خندیدن در بین مردم یا پوشیدن کفش‌هایی که وقت رادرفتن صدا ایجاد می‌کردند مورد ضرب‌وشتم قرار بگیرید. ممکن بود برای تنها خارج‌شدن از خانه، بدون همراهی یک سرپرست مرد، کتک بخورید یا کشته شوید. زنان، پوشیده در برقع‌های‌شان، تبدیل به غریبه‌هایی شده بودند. آن‌ها عادت کرده بودند که در صف‌های نانوايي در کابل، یکدیگر را از طریق صداهای‌شان یا چهره‌های کودکان مذکری که آن‌ها را همراهی می‌کردند، شناسایی کنند. امروز یکی از آن زنان، نسیمه رحمانی، یک وکیل و استاد برجسته است که برای گرفتن مدرک دکترای خود تلاش می‌کند. و او تنها نیست. زنان افغانستان درحال تغییر دادن زندگی خود و ملت خود هستند. پانزده سال قبل، کم‌تر از ۵۰۰۰ دختر در مکاتب...

صفحه ۵

بازگشت رادیوی زنان افغانستان پس از حمله طالبان

مالک یک ایستگاه رادیویی در افغانستان که به حقوق زنان اختصاص داده شده است، شش ماه پس از فرار از حمله طالبان بر شهرش، دوباره به خانه برگشته است و امواج رادیویی را برگردانده است. زرغونه حسن یک فعال مادام العمر و بنیان‌گذار یک ایستگاه رادیویی در قندوز است که تا سال گذشته تعداد شنوندگان آن در شمال افغانستان، جایی که اکثریت مطلق زنان بی‌سواد و اکثراً در خانه‌های‌شان محبوس اند، به صدها هزار تن رسیده بود. رادیو شایسته به دنبال آگاه ساختن زنان از حقوق آن‌ها و پرداختن به موضوعات تابویی چون بهداشت تولید مثل و خشونت‌های خانوادگی بوده است. برنامه‌ای که «سنت‌های ناخواسته» نامیده می‌شود به رسم و رسوم چندین قرنه افغانستان، از قبیل ازدواج اجباری دختران جوان به منظور حل منازعات، نگاه انتقادی انداخته است. «معرفی نخبان» مصاحبه...

صفحه ۳

چهارشنبه

۱۹ حوت

۱۳۹۴

سال پنجم

شماره ۱۰۲۴

یادداشت روز

تضرع گیلانی و خشم عبدالله

نکی دریایی

سید احمد گیلانی، رییس شورای عالی صلح در یک گفت‌وگوی اختصاصی با بی‌بی‌سی فارسی و پشتو (۳ مارچ) گفته بود که او جنگ با طالبان را «مفید و جایز» نمی‌دانسته و به طالبان نیز بارها توصیه کرده بوده که دست از جنگ بکشند. آقای گیلانی گفته که حزب او هیچ‌گاه با طالبان طرف نبوده و با این گروه درگیر نشده است و دلیل این کار عقیده و باور خود او بوده است. او هم‌چنان گفته است که از دوران جنگ علیه شوروی سابق با پاکستان رابطه داشته و روی این رابطه برای تأمین صلح در افغانستان حساب می‌کند. آقای گیلانی هم‌چنین در این مصاحبه گفته بود: «ما باید ممنون پاکستان باشیم که در دوران جهاد ما را یاری کرد و به همکاری آن‌ها شوروی سابق را شکست دادیم. امیدواریم پاکستان در قضایای [امروز] افغانستان نیز نقش خوبی ایفا کند. صلح به نفع هر دو کشور است.»

اما دیروز هشتم مارچ، عبدالله عبدالله رییس اجرایی حکومت وحدت ملی در اظهارات تندی علیه گفته‌های گیلانی واکنش نشان داد و گفت: کسی که جنگ با طالبان را روا نمی‌داند، مشروعیت خود را از دست می‌دهد. عبدالله در مراسم دومین سالگرد درگذشت مارشال محمدقسیم فهیم، معاون رییس جمهور پیشین، گفت «اگر کسی از تریبون دولت اعلان کند که جنگ با طالبان روا نیست، مشروعیت خود، جایگاه و حرف خود را از دست می‌دهد.» این دو دیدگاه متفاوت در حکومت وحدت ملی نسبت به صلح است. دیدگاه اولی که آقای گیلانی از آن سخن می‌گوید، خریداران بسیاری در میان قدرتمندان از ارگ تا شورای عالی صلح دارد. این نوع دیدگاه بیش از این‌که محصول ذهنیت افغانی باشد، ناشی از تابع بودن و تسلیم شدن به طالبان و پاکستان است. نگاه گیلانی که در رأس شورای عالی صلح افغانستان قرار دارد، نوعی از تضرعی است که حکومت وحدت ملی در برابر طالبان از آن استفاده می‌کند. این تضرع چنان گسترده و عمیق است که حتا تهدیدهای رییس جمهور و خواهشات او در اکادمی نظامی مارشال فهیم نیز در ذیل این نگاه و موضع فهرست می‌شود.

شورای عالی صلح در چند سال گذشته نهاد بزن و بخور پول‌های بی‌حساب بوده است. از این شورا بسیاری‌ها برای آینده‌ی که طالبان بخش از آن باشد، تاز دوانده و برای خودجایگاهی ترتیب داده‌اند. این نگاه و باور هنوز تغییر نکرده و سیاستمداران و رهبران از مقام افتاده و از امکانات مانده، هنوز به حضور شان در این شورا به مثابه‌ی فرصتی برای ماندن در ترکیب و بردن از امکانات بهره می‌برند. در حالی که نگاه اعضا و رهبران این شورا چنین است، ارگ اما باور داشت که سپردن شورای عالی صلح به افرادی که نگاه پاکستان به آن‌ها مثبت باشد، یک نکته‌ی مهم و یک ناگزیری است. بر اساس چنین محاسبه و ناگزیری است که سید احمد گیلانی رییس شورای عالی صلح می‌شود و خلیلی معاون ارشد آن. این دو نفر همه کاره شورایی است که بسیاری‌ها از موجودیت آن نفرت دارند.

از طرف دیگر، در شرایطی که شورای عالی صلح کارش را آغاز کرده و ارگ آن‌چه را می‌توانست برای برگردان طالبان انجام داده، سخنان دیروز عبدالله عبدالله بیش از این‌که اعتراض به سخنان پیرگیلانی باشد، واکنش در مقابل یک عمل انجام شده است که او در عملی شدن آن نقش چندانی نداشت. تلاش‌ها برای گفت‌وگوی صلح با طالبان از طریق نشست‌های هماهنگی چهارجانبه، مذاکرات مقامات افغان و پاکستان و تعیین رهبری شورای عالی صلح، طوری انجام شد که به استثنای رییس جمهور و چند فرد نزدیک به او، مقامات دولتی دیگر و رهبران جهادی و سیاسی در آن نقشی نداشتند. عبدالله و مجموعه ریاست اجراییه نیز نتوانستند جلو تصمیم‌گیری‌های یک جمع کوچک در درون ارگ را بگیرند. اگر نه، به جای خلیلی قطعاً محمد اکبری در معاونیت شورای عالی صلح گماشته می‌شد.

حالا به نظر می‌رسد که شورای عالی صلح محور بعدی اختلاف‌های جدی در حکومت وحدت ملی است. این ترکیب، باور و نقشی را که رهبری شورای عالی صلح در آینده به اجرا خواهد گذاشت، مخالفان بسیاری در حکومت خواهد داشت. ریاست اجراییه و ریاست امنیت ملی از مخالفان چنین عملکردی در قبال پروسه صلح با پاکستان خواهد بود. این ترکیب یک بار دیگر اختلاف‌ها میان مقامات حکومت وحدت ملی را افزایش خواهد داد و تلاش‌های فرساینده‌ی برای تخریب همدیگر و تحمیل دیدگاه‌ها و خواست‌های فردی به جریان خواهد افتاد.

شورای عالی صلح با رهبری گیلانی هرکاری که انجام بدهد، به دلیل موضع گیری او، سابقه‌ی او و شماری از اعضای این شورا و تصمیم‌های یک جانبه ارگ، با تردیدها و پرسش‌های بسیاری مواجهه است. اما در عین حال به نظر نمی‌رسد که رییس اجراییه نیز این سخنانش را پی‌گیری کند و بر سر این باورش بیایستد. تلاش‌های صلح چه گیلانی تضرع کند یا عبدالله عبدالله خشمگین شود و انتقاد کند، با فرمول و خواست پاکستان پیش خواهد رفت. تضرع و خشم ما تأثیری بر آن‌چه که تحت نام پروسه صلح جریان دارد، تأثیر گذار نیست. ارگ نه شریکی را بر می‌تابد در این تلاش‌ها و نه به خشمی که رییس اجراییه ابراز کرده یا به سخنان اشتباه و ناسنجیده‌ی گیلانی، توجه و تأمل خواهد کرد.

اطلاعات روز: عبدالله عبدالله، رییس اجراییه حکومت در واکنش به سخنان اخیر رییس شورای عالی صلح می‌گوید، کسی که جنگ با طالبان را روا نمی‌داند مشروعیت خود را از دست می‌دهد.

آقای عبدالله روز سه‌شنبه در مراسم دومین سالگرد وفات مارشال فهیم، معاون رییس جمهور پیشین گفت: «اگر کسی از تریبون دولت اعلام کند که جنگ با طالبان روا نیست، مشروعیت خود، جایگاه و حرف خود را از دست می‌دهد.» هرچند آقای عبدالله مشخصاً از پیر سید احمد گیلانی، رییس شورای عالی صلح نام نبرد و بیشتر جزئیات نداد، اما گفت که مردم افغانستان می‌دانند که او درباره چه صحبت می‌کند.

اخیراً رییس شورای عالی صلح در مصاحبه با بی‌بی‌سی گفته بود که او جنگ با طالبان را نه مفید و نه جایز می‌داند. آقای گیلانی تأکید کرده بود که حزیش با طالبان هیچ‌وقت طرف نبوده و دلیل این کار عقیده وی بوده است. گیلانی گفته بود که با برخی از رهبران طالبان در دوران جهاد همراه بوده و اکنون نیز با آنان ارتباط دارد.

اطلاعات روز: سرتاج عزیز، مشاور روابط خارجی نخست وزیر پاکستان می‌گوید که طالبان پیش از شرکت در گفت‌وگوهای صلح پیش شرط نگذارند بلکه در جریان مذاکرات پیش شرط‌های شان را مطرح کنند. آقای عزیز روز سه‌شنبه در نشست خبری مشترک با فیلیپ هاموند، وزیر خارجه بریتانیا در پاکستان ابراز امیدواری کرده است که در روزهای آینده گفت‌وگوهای رودرروی صلح آغاز شود.

او هم‌چنان می‌گوید که پاکستان، طالبان افغانستان را ترغیب کرده است که بدون کدام پیش شرط به گفت‌وگوهای صلح شرکت کنند.

قرار بود گفت‌وگوهای رودرروی صلح افغانستان با

رییس اجراییه هم‌چنان گفت که با اظهار این موضوع که «ما مشکلی با طالب نداشتیم و نداریم»، نباید در ذهن مردم شک و شبهه و در اراده آن‌ها تزلزل ایجاد کرد. عبدالله تأکید کرد که دولت افغانستان عزم و اراده قاطعی برای دفاع از آزادی، عقیده و سرزمین کشور و هم‌چنین حق مردم و دستاوردهای آن‌ها دارد.

سیاف: جنگ طالبان جهاد نیست بلکه برای تباهی مردم است

از سوی دیگر، عبدالرب رسول سیاف، از فرماندهان جهادی که در این مراسم صحبت می‌کرد، گفت که جنگ طالبان نه جهاد است نه از بهر اسلام و نه هم برای افغانستان، بلکه این جنگ برای تباهی کشور و مردم افغانستان است.

آقای سیاف گفت: «اگر این جنگ را به‌خاطر وطن می‌کنند، خدا شاهد است که این به‌خاطر وطن نیست، برای تباهی است. اگر این جنگ را به خاطر اسلام می‌کنند خدا شاهد است که برای اسلام نیست و کار شان جهاد نیست.»

سیاف گفت که برخی‌ها جنگ در برابر طالبان را ناجایز می‌دانند، اما «من می‌گویم دفاع از نوامیس ملی فرض است.»

عبدالله: کسی که جنگ با طالبان را جایز نمی‌داند مشروعیت خود را از دست می‌دهد

او در بخشی از سخنانش ضمن تأکید بر سهیم ساختن مردم در روند گفت‌وگوهای صلح افغانستان با گروه‌های طالبان، هشدار داد که در صورت وخیم شدن وضعیت امنیتی، بدون اجازه حکومت وارد جنگ برای دفاع از کشور خواهند شد. کریم خلیلی، معاون ارشد شورای عالی صلح در این مراسم گفت که صلح به معنای «تسلیم شدن طرف» نیست، بلکه باید به سازوکاری دست یافت که براساس آن صلح هم برای ملت عزتمند باشد و هم «دیدگاه طرف» رعایت شود.

آقای خلیلی افزود که جنگ بر ما تحمیل شده و افغانستان صلحی را می‌خواهد که در آن خطوط قرمز و ارزش‌های فصل جدید کشور حفظ شود.

اظهارات در مورد روند صلح در حالی ابراز می‌شود که طالبان شرکت در نخستین دور گفت‌وگوهای رودرروی صلح که قرار بود در همین روزها در پاکستان برگزار شود را رد کردند و برگزاری این نشست تا مدت زمان نامعلوم به تعویق افتاد. از سویی هم، مقام‌های افغانستان و کشورهای عضو گروه هماهنگی چهارجانبه امیدوارند که طالبان به میز مذاکره صلح حاضر شوند.

پاکستان: طالبان بدون پیش شرط در گفت‌وگوهای صلح شرکت کنند

حکمت خلیل کززی، معین سیاسی وزارت امور خارجه روز دوشنبه در نشست خبری مشترک با فیلیپ هاموند، وزیر امور خارجه بریتانیا در کابل گفت، افغانستان امیدوار بود که نماینده شاخه‌های مختلف طالبان در گفت‌وگوهای رودرروی صلح شرکت کنند و دفتر سیاسی این گروه در قطر نیز با حکومت گفت‌وگوها داشته باشد اما مسایلی مختلف که میان طالبان است، این کار صورت نگرفت.

آقای کززی می‌گوید که هیئت مذاکره کننده افغانستان برای شرکت در گفت‌وگوی رودرروی صلح آماده است و گروه هماهنگی چهارجانبه نیز برای آغاز این روند تلاش می‌کند.

طالبان در همین روزها در پاکستان آغاز شود، اما گروه طالبان روز شنبه با تأکید بر پیش شرط‌های شان که در نشست غیررسمی پگواش مطرح کرده بودند، اعلام کرد که در مذاکرات صلح شرکت نمی‌کنند.

وزارت خارجه: عدم شرکت طالبان در گفت‌وگوهای صلح تاکتیکی بوده است

در همین حال وزارت خارجه می‌گوید که طالبان به صورت تاکتیکی اعلامیه صادر کردند که در گفت‌وگوهای رودرروی صلح شرکت نمی‌کنند؛ با آن‌هم افغانستان به آغاز مذاکرات امیدوار است و شورای هماهنگی چهارجانبه برای آغاز نشست رودرروی صلح هم‌چنان تلاش می‌کند.

افزایش ۳۷ درصدی میزان تلفات زنان در سال ۲۰۱۵ میلادی

سمبولیک و محدود به مراکز ولایت‌ها است.

این نهاد از دولت افغانستان خواسته که تلاش‌های بیشتری را در راستای پایان نابرابری زنان و مردان انجام دهد و تلاش کند که تعهدات بین‌المللی افغانستان، به فرصت‌های واقعی برای زنان افغان تبدیل شود. خانم الزیرا ساگینبایموا، نماینده سازمان ملل در امور زنان در افغانستان گفته که وضعیت رو به وخامت امنیتی و دوره شکننده‌ی بعد از انتقال سیاسی در افغانستان، باعث افزایش نگرانی در مورد آینده زنان افغان شده است.

مسئول تدارکات طالبان در لوگر با مقدار زیاد سلاح و مهمات بازداشت شد

داشتند با استفاده از این سلاح و مهمات حملات تروریستی و هراس افگنانه را راه بیاندازند.
مأموران امنیت ملی پیش از این نیز از ولایت لوگر در جنوب کابل انبار و سلاح گروه طالبان و شبکه حقانی را به‌دست آورده بودند. در ماه دلو امسال مأموران امنیت ملی در یک عملیات مشترک با نیروهای امنیتی سه مخفی‌گاه سلاح و مهمات تروریستان را کشف کردند.

به گزارش بی‌بی‌سی یوناما افزوده که این نهاد در سال ۲۰۱۵ شاهد افزایش تهدیدها علیه زنان در زندگی عادی آنان بوده است؛به‌خصوص آثانی‌که فعال حقوق زنان هستند.

یوناما می‌گوید افغانستان شاهد حضور بیشتر زنان در عرصه کاری بوده است. آنان اکنون در کابینه، مجلس و جامعه مدنی حضور دارند. هم‌چنین در توسعه اجتماعی و اقتصادی کشورشان سهم گرفته‌اند. یوناما افزوده که طی سال‌های گذشته حضور زنان در نقش‌های رهبری کننده افزایش یافته، اما این نقش هنوز

اطلاعات روز: یونوما یا هیئت معاونت سازمان ملل متحد در افغانستان اعلام کرده که میزان تلفات زنان در سال ۲۰۱۵ میلادی در مقایسه با سال قبلش ۳۷ درصد افزایش یافته است.

یونوما روز سه‌شنبه با نشر خبرنامه‌ای گفته است که ادامه خشونت‌های گسترده در افغانستان باعث افزایش قتل غیرنظامیان شده که زنان نیز از جمله این قربانیان اند. این نهاد افزوده است که خشونت علیه زنان و سنت‌های آسیب‌پذیری که ریشه در تبعیض فراگیر دارد، هنوز هم یک نگرانی جدی در افغانستان شمرده می‌شود.

اطلاعات روز: ریاست عمومی امنیت ملی از بازداشت

مسئول تدارکات گروه طالبان در ولایت لوگر خبر داده و می‌گوید که از نزد او مقدار زیاد سلاح، مهمات و مواد مخدر به‌دست آمده است.

امنیت ملی در خبرنامه‌ی روز سه‌شنبه خود نوشته است که مأموران امنیت ملی در عملیات خاص مسئول تدارکات گروه طالبان را در قریه دویندی ولسوالی خوشی ولایت لوگر همراه با هفت عرادۀ موتر و مقدار

زیاد سلاح و مهمات بازداشت کرده‌اند.
مأموران امنیت ملی از نزد او، ۱۶حلقه ماین ضد پرسونل، ۳۵۰ کیلو گرام مواد منفجره نوع امونیم نایتريت، ۴۸ کیلوگرام مواد منفجره نوع پوتاشیم کلوراید، یک میل کلاشینکوف، ۲۹ عدد سرگلوله هاوان، ۶۸۰ کیلوگرام مواد مخدر، ۲۹ عدد سرگلوله BM۱ و مقدار دیگر مواد منفجره به‌دست آورده‌اند.

امنیت ملی می‌گوید که گروه‌های تروریستی قصد

نامزدمعاونان مجلس در دور دوم نیز رای تایید نگرفتند

شد که هیچ کدام رای لازم را به‌دست نیاورند.
ذکریا ذکریا، نماینده کابل و همایون همایون نماینده خوست، نامزدان جدید پست معاونت اول می‌باشند و انتخابات روز چهارشنبه برگزار می‌شود. قابل ذکر است در صورتی که آقایان ذکریا و همایون نتوانند آرای لازم برای احراز پست معاونت اول به‌دست بیاورند، براساس اصول وظایف داخلی مجلس، حاجی ظاهر که بیشترین آرا در بین تمام نامزدان این پست را دارد، معاون اول مجلس می‌شود.

در دور اول انتخابات برای پست معاونت دوم مجلس

^[1] امنیت ملی می‌گوید که گروه‌های تروریستی قصد

بازگشت رادیوی زنان افغانستان

پس از حمله طالبان

منبع: نیویارک تایمز

ترجمه: حمید مهدوی

مالک یک ایستگاه رادیویی در افغانستان که به حقوق زنان اختصاص داده شده است، شش ماه پس از فرار از حمله طالبان بر شهرش، دوباره به خانه برگشته است و امواج رادیویی را برگردانده است. زرغونه حسن یک فعال مادام العمر و بنیان گذار یک ایستگاه رادیویی در قندوز است که تا سال گذشته تعداد شنوندگان آن در شمال افغانستان، جایی که اکثریت مطلق زنان بی سواد و اکثراً در خانه‌های شان محبوس اند، به صدها هزار تن رسیده بود.

رادیو شایسته به دنبال آگاه ساختن زنان از حقوق آن‌ها و پرداختن به موضوعات تابویی چون بهداشت تولید مثل و خشونت‌های خانوادگی بوده است. برنامه‌های که «سنت‌های ناخواسته» نامیده می‌شود به رسم و رسوم چندین قرنه افغانستان، از قبیل ازدواج اجباری دختران جوان به منظور حل منازعات، نگاه انتقادی انداخته است. «معرفی نخبان» مصاحبه با زنانی را نشر می‌کند که در عرصه سیاست و فعالیت موفق بوده‌اند و آن‌هایی که به دیگر زنان در جوامع شان کمک کرده‌اند. حسن گفت: «ما بر زندگی زنان تأثیر زیادی داشته‌ایم، سطح آگاهی آن‌ها از حقوق شان، از آن‌چه که می‌تواند به دست بیاورند بالا برده‌ایم و زنان را تشویق کرده‌ایم در سیاست سهم بگیرند، رای بدهند و برای کرسی‌های شورای ولایتی برنامه‌ریزی کنند». او گفت این برنامه‌ها هم‌چنین زنان را تشویق می‌کند تا با ترغیب برداران و پسران شان به دست

برداشتن از اسلحه، در پایان دادن به جنگ ۱۵ ساله کمک کنند. رادیو در افغانستان، جایی که کم‌تر از ۴۰ درصد مردم آن باسواد اند و بخش بزرگی از جمعیت آن در جوامع دورافتاده زندگی می‌کنند، یک رسانه قدرتمند است. رادیوهایی که به باتری نیاز دارند محبوب اند و در اجتماعاتی که در آن‌جا برق نامنظم است یا وجود ندارد، به صورت گسترده در دسترس هستند.

در شمال افغانستان، جایی که صرف ۱۵ درصد زنان خواندن و نوشتن می‌دانند، رادیو روزنه‌ای به دنیای خارج است که به ندرت وجود دارد. برنامه توسعه‌ای سازمان ملل متحد می‌گوید که تعداد شنوندگان رادیو شایسته به ۸۰۰ هزار تن رسیده است. حسن گفت: «زنان بی‌سواد قایلین دوز را با رادیو دیده‌ام، چون آن‌ها می‌توانند رادیو گوش کنند و شنیدن رادیو اختلالی در کارشان ایجاد نمی‌کند.» «یک بار دهقانی را در مزرعه‌اش دیدم که رادیویی را به شاخ گاوش بسته بود.»

حسن اغلب علمای اسلامی را در برنامه‌هایش دعوت می‌کرد تا موافقت آن‌ها را به دست بیاورد. اما طالبان که از نسخه‌ی خشن قانون شریعت طرفداری می‌کنند، او و دیگر فعالان حقوق زن را عوامل نفوذ غربی‌ها می‌دانند که اساس اخلاقی این کشور را تهدید می‌کند. حسن بیشتر از آن تهدید مرگ دریافت کرده است که بتواند تعداد آن را بشمارد، یکی از تهدیدکنندگان حتا تاریخ دقیقی را

مشخص کرد. بنابراین وقتی شورشیان در ۲۸ سپتامبر بر قندوز حمله کردند، او می‌دانست که باید فرار کند. وی گفت: «طالبان فهرستی از تمام زنانی را داشتند که در حکومت، جامعه مدنی، رسانه و سازمان‌های زنان کار می‌کردند. می‌دانستیم که آن‌ها برای من می‌آیند.» او برای دو روز، قبل از پوشیدن برقی که تمام بدنش را پوشانده بود و فرار از شهر، در زیرزمین یکی از وابستگان پنهان شده بود.

طالبان برای سه روز قندوز را در تصرف داشتند که در طول این مدت به غارت پرداختند و فعالان و خبرنگاران را شکار کردند. نیروهای افغانستان با حمایت حملات هوایی امریکا بیش از دو هفته بعد آن‌ها را بیرون راندند، اما تا آن زمان شورشیان [دفتر رادیو] شایسته را همراه با رادیوی دیگری که توسط حسن اداره می‌شد و به جوانان گرایش داشت، چپاول کرده و آن را آتش زده بودند.

اکنون، شش ماه بعد، او به قندوز برگشته است و رادیو شایسته همزمان با ۸ مارچ، روز جهانی زن، به نشرات خود آغاز کرده است. او توانست با کمک ۹۰۰۰ دلاری برنامه توسعه‌ای سازمان ملل متحد، ایستگاه رادیویی را بازسازی کند. داگلاس کیه، رییس دفتر یو.ان.دی. پی در افغانستان گفت: «حقوق زنان یک اهرم کلیدی به سوی بهبودی زندگی کل اجتماع است.» «وقتی زنان و دختران شبیه مردان و پسران فرصت‌های تحصیلی و اقتصادی داشته باشند، جامعه به صورت کل نفع خواهد برد.»

جایزه فرانسه و آلمان برای «زن افغان منتخب سال ۲۰۱۶»...

تا ایندولژی نابخردانه «زن مختص خانه است» را درهم شکند.

خانم حسینی در بخشی از صحبت‌هایش گفت: «به یاد دارم زمانی که بعد از ۱۰ ساعت دویدن در دشت گوبی چین، درست در نیمه شب، زمانی که تنها ۲۰ کیلومتر به خط پایان مانده بود، دچار درد و ناامیدی عمیقی شده بودم. فکر این‌که در خط پایان پرچمی را که ۲۳۰ کیلومتر با خود آورده بودم تا به جهانیان نشان بدهم، مرا به جلو راند.»

زینب حسینی گفت: «تلخ‌ترین خاطره‌ام مسابقه کابل بود که از دره پغمان تا میدان هوایی و از آن‌جا تا دانشگاه شهید ربانی همراهی دوستانم دویدم و از طرف مردم بسیار الفاظ زشت و بسیار الفاظ بد شنیدیم و حتا مردم با سنگ می‌زدند.»

زینب گفت با آن‌که مردم با سنگ می‌زدند و می‌خواستند به دنبال ما بیایند، ما فقط یک راه داشتیم: «ما فقط می‌توانستیم بدویم. ما وقتی دویدیم به خط پایان رسیدیم.»

زینب حسینی می‌گوید امیدوار است که ورزش زنان راهی باشد که بتواند صلح در افغانستان بیاورد هرچند آوردن صلح در افغانستان بسیار کار مشکل است.

تکواندو را در این شهر آغاز کرد اما پولیس باشگاه تکواندو را بست و برای زنان اجازه نداد به تمرینات ورزشی شان ادامه بدهند.

در جنوری سال ۲۰۱۵ زینب حسینی در سرک‌های مزار شریف وقتی به دویدن آغاز کرد، بازهم با مشکل مواجه شد و سرانجام تمریناتش را در خانه ادامه داد. در آغاز سال ۲۰۱۵ پس از پنج ماه تمرین در مسابقه «فوق ماراتن» کشور چین با چهار دوست خود شرکت کرد. این مسابقه در دشت گوبی ولایت شین جیانگ کشور چین به فاصله ۲۵۰ کیلومتر در طول ۵ روز برگزار شد. در پایان این مسابقات تیم ماراتن افغانستان مقام دوم را از آن خود کرد.

خانم حسینی در ماه اگست سال ۲۰۱۵ در یک ماراتن غیررسمی از پغمان تا میدان هوایی کابل شرکت کرد و در این مسابقه نیز مشکلاتی را متحمل شد. او در اکتوبر ۲۰۱۵ یگانه خانم افغان بود که در ماراتن عادی ۴۲،۹۵ کیلومتر در بامیان شرکت کرد.

زینب حسینی که در برنامه روز سه‌شنبه در سفارت فرانسه صحبت می‌کرد، گفت: «ورزش برای ما پر از تجربه‌های زندگی است. انسانیت، مبارزه با خود، ناامیدی، هیجان، شکست و قهرمانی، درس‌هایی هستند که به ما می‌آموزاند

زنان نشان دادند که مانند مردان کارا هستند و نادیده گرفتن استعداد زنان به معنای این است که ما جامعه را از مهارت‌هایی که ببرد جامعه می‌خورد، محروم کرده‌ایم.»

سفیر فرانسه در ادامه صحبت‌هایش افزود که چندین نسل قهرمانان را در بر گرفت که زنان مثل مردان قهرمان شوند و در قرن ۱۹ خانمی به نام «کوپر» جایزه طلا را در بازی المپیک گرفت و در سال ۲۰۱۲ نخستین زن به نمایندگی از افغانستان، خانم تهیمیه کوهستانی، در بازی‌های المپیک اشتراک کرد.

آقای مارلو افزود، با توجه به اهمیت ورزش و دستاورد زنان افغان در این عرصه، هیئتی که برای انتخاب برنده این جایزه تعیین شده بود، خواستند خانمی را انتخاب کنند که در عرصه ورزش دستاورد خوب داشته باشد تا این انتخاب یک الگوی خوب برای زنان افغان باشد.

سفیر آلمان، مارکوس پوتسل، که برنده جایزه فرانسه و آلمان برای زن منتخب سال ۲۰۱۶ را معرفی کرد، در بخشی از صحبت‌هایش گفت که امیدوار است جایزه فرانسه و آلمان یک مثال مثری برای افغانستان و منطقه باشد.

زینب حسینی، دانشجوی روابط بین‌الملل در دانشگاه این سینا در مزار شریف است. او ده سال پیش ورزش

خبرنگار و ژورنالیست

هادی دریایی

هشت اتفاق جالب هشتم مارچ

تمام اسم‌هایی که در این نوشته به کار می‌رود، اسم‌های مستعار است، ممکن با اسم و تخلص یا فامیلی کسی شباهت پیدا کند. کسی به دل نگیرد.

۱- حسین سه ماه می‌شود عاشق شده. حسین ادعا دارد عاشق بهترین دختر کابل شده که از نگاه قواره پری دریایی، از نگاه قد عبدالرئوف ابراهیمی، از لحاظ رنگ مهتاب شب چهارده ولایت بامیان و از لحاظ صدا شکرپه بارکزی است. حسین دیروز برای معشوقه‌اش پیام داده که «هشتم مارچ را فقط و فقط برای شما تبریک عرض می‌کنم.» اما معشوقه‌اش هیچ جوابی نداده. شب متوجه شدم که یک پاکت سگرت در جیب حسین است. زرغونه شیدا، دیروز عکسش را در فیس‌بوک گذاشته بود و نوشته بود «Happy Women's Day». می‌دانید چند لایک گرفته بود؟ ۱۲۴۵۲۵، دوازده صد کم‌ت خورده بود، حتا ۱۲۲ مرد مجرد آن را شیر کرده بود. تا به حال ۳۰۰ مرد شماره‌اش را برای او فرستاده که اگر مایل به صحبت باشد، می‌تواند یک ریزه‌گک مسکال بدهد تا این سه صد نفر درست قربانش بروند.

۳- سمیر که چهارسال پیش عروسی کرده و صاحب یک فرزند است، هر ساله هشتم مارچ را جشن می‌گیرد. امسال هم با خانم و فرزندش به بند قرغه رفته بود تا به قول خودش، دور از هیاهوی شهر هشت مارچ را تجلیل کنند. سمیر دیروز از خانمش خواسته که مطابق توان سمیر یک آرزو بکند تا سمیر آرزوی او را برآورده کند. خانمش گفته هیچ آرزویی ندارم... وقتی این خانواده‌ی خوش‌بخت به خانه بر می‌گردند، سمیر به خانمش می‌گوید که جوراب‌هایم را فوراً بشوی که شب مهمانی رفتنی هستم. همین!

۴- اما خاص‌ترین اتفاق هشتم مارچ این بود که یک مرد، یا بهتر است بگویم یک ابرمرد که در حال حاضر سه زن دارد و اگر خدا و رسول خدا به او کمک کند، چهارم و پنجمش را نیز زیر چتر همسری خویش خواهند آورد؛ دیروز در یکی از برنامه‌های تجلیل از هشتم مارچ به‌عنوان سخنران دعوت بود. وی گفت به زنان کشورم افتخار می‌کنم. زنان در وطن ما بسیار مظلوم‌اند. اما همین زنان مظلوم شیرمردانی آفریده که از شوروی نزدیک بود شوروا (شوربا) بسازیم. انگلیس ابلیس را که در ابلیسیست نظیر ندارند، دوبار شکست دادیم و قسم به خدا که یک میلیون بار دیگر بر این وطن تجاوز کنند، زنان این سرزمین مردخیز یک میلیون بار دیگر فرزندان خواهند زایید که آن‌ها را یک میلیون بار دیگر از وطن بیرون کنند...

البته او هنوز سخنش تمام نشده بود که مجری برنامه برایش پرزه داد که خواهشاً محفل را زایمانی نکنید که طلوتی می‌شود، وقت تان کم مانده!

۵- وزارت مخابرات که در تجلیل از هشتم مارچ از همه پیشتاز بود، دیروز یک محفل باشکوه دایر کرد و در آن هشت نفر سخنرانی نمود. یکی از این سخنرانان زن بود. در این برنامه برای تعدادی از زنان که احتمالاً رییس یا مدیر بودند و روابط خوبی با مقامات عالی‌رتبه‌ی وزارت داشتند، هدیه دادند. عکس انداختند و خوش‌ها به حال همه‌ی شان! اما زن یا همان خاله‌ایکه جای دم می‌کند یا صفاکار است، دیروز چندین دفتر را دو مرتبه تمیز کرده، یک بار اول صبح قبل از این‌که کارمندان بیاید. بار دیگر که کارمندان آمد و خبر شدند که برنامه است، کلی آرایش کردند و موادفاضله‌ی آرایشی ریختند کف اتاق تا در برنامه قشنگ معلوم شوند و خاله‌ها طبق لوابح و مقره‌های داخلی وزارت مخابرات، باید دوباره اتاق‌ها را تمیز می‌کردند که کردند.

۶- گاهی متوجه شده‌اید یک عده از برادران که کروه‌های جدید جاپانی سوار می‌شوند، هر دختری را که کنار سرک دید تعارف می‌کند که بیا بالا شو بریم! منظور شان از رفتن کارهای خاک برسری است. دیروز یکی از همین جوانان رشید در حوالی پل سرخ، در حالی که رفیقش کنارش نشسته بوده، دختری را تعارف می‌کند. دخترخانم هم سوار موترش می‌شود. آقا پسر یک دفعه متوجه می‌شود که خواهرش است. رنگش سرخ می‌شود و چیزی نمی‌گوید. رفیقش فکر می‌کند که این آقاپسر زیر تأثیر قرار گرفته، به همین خاطر به خاطر رفیقش هم که شده، رو به طرف دختر عرض می‌کند که هشتم مارچ مبارک جگر! آلی جان کجا بیریمت؟! هیچ‌چه دیگه کار به جاقو رسید. همیشه این‌طوری است. برای دختر مردم یک ذره حرمت قابل نیست، اما وقتی یکی قربان خواهر خودش برود، آتش می‌گیرد و رستم‌پالوان می‌شود.

۷- اکثر بزرگان حکومت به این مناسبت بیانیه صادر کرده، تبریک گفته و دلیل آورده که زنان چون مادر اند، همسر اند یا خواهر اند، ارزش بس والا دارند.

۸- یکی از رهروان شیخ‌الحديث در صفحه‌ی فیس‌بوکش نوشته که زن مثل چاکلیت است که اگر بی‌حجاب شود، مگس‌ها رویش جمع می‌شوند و اگر محجب (یعنی داخل پوش) خود باشد، از مگس‌ها در امان است. بعد یکی زیر نوشته‌اش کم‌ت داده بود که خیلی از چاکلیت‌ها پوش شفاف دارند، به حدی که رنگ و ساین چاکلیت را می‌توان دید. اگر زنان چاکلیت اند، پس اشکالی ندارد که حجاب شفاف بیوشند؟ مقصد مگس جمع نشود! نفر هم عرض دو دقیقه پُستش را برداشت و یک حدیث در مورد نماز جمعه نوشت.

هشتم مارچ و روزی از آن خودم

نازیلا جمشیدی

نام من نازیلا است، جمشیدی تخلص می‌کنم. دیگر از افشا شدن نام، کنیه‌ام و هویت‌ام نمی‌ترسم و نمی‌هراسم. نمی‌دانم چرا و به چه دلیل، برخی از (بچه‌های آدم علیه السلام) از نامم می‌شرمند و بعضی از (بچه‌های آخرالزمان) هنوز هم از من می‌ترسند و می‌هراسند. به نمایندگی از مادر بزرگ شما (ننه حوا) به این (بچه‌های آدم علیه السلام) و (بچه‌های آخرالزمان) می‌خواهم بگویم که از نام و هویت و پیشرفت و آگاهی من نهراسید. چون، من همان هشتم که شما را به دنیا آورده‌ام و نیمی از وجود شما هستم. اگر شما من را نپذیرید، انگار که از آدم بودن خود انکار کرده‌اید. ما باید از تاریخ و گذشته‌ی پر رنج خود بیاموزیم و سعی کنیم تا تجارب گذشته بر ما و نسل ما، تکرار نشود. اگر صادقانه به تاریخ برگردیم و نگاه دقیق افکنیم، می‌بینیم که در روزگاری نه چندان دور پدر بزرگ ما و شما (آدم) بنا به هوا و هوس خودش در بهشت نافرمانی کرد و شیطان او را فریب داد و برخلاف فرمان خداوند (گندم) خورد و از بهشت رانده شد. تا اکنون نمی‌دانم و در کتابی نیز خوانده‌ام که چرا و به چه دلیل، مادر بزرگم (حوا) را مظلومانه و معصومانه از بهشت رانده‌اند و تا اکنون نیز رانده می‌شود. مادر بزرگم همیشه از زبان سعدی می‌گفت: در بلخ، آهنگری گناه کرده بود، اما در شهر شوشتر بدون دلیل، گردن مسگری را بریدند:

گناه کرد در بلخ آهنگری

به شوشتر زدند گردن مسگری

گاهی فکر می‌کنم که در روزگار بدی دیده به دنیا گذاشته‌ام. باز می‌بینم و درست می‌دانم که از همان روزگار نخست، بر مادر بزرگم ننه حوا نیز ستم روا شده است. شاید یکی از دلایل آن باشد که پروردگار عالمیان من را از نسل و جنس مادر بزرگم و دخترانش (اقلیمیا) و (لیوزا) خلق کرده است.

گاهی فکر می‌کنم که اگر من (نازیلا جمشیدی) نمی‌بودم و از جنس قایلی‌ها خلق می‌شدم و نخستین سنگ بنای برادرکشی را در عالم بشریت می‌گذاشتم و آن سنگ عظیم را ظالمانه و ستم‌گرانه بر سر برادرم هابیل می‌کوبیدم، در آن صورت اطرافیانم و نزدیکانم، نامم را آقا و جناب و سردار صدا می‌کردند و به طرفم به‌عنوان جنس دوم نمی‌دیدند و من را سیاه سر و عیال لقب نمی‌دادند. امروز این را درست و دقیق می‌دانم که از دید و نظر قایلی‌های روزگار و داعشی‌ها و بوکوحرام‌ها از همان روزگار نخست، دختر به دنیا آمدنم مهر ننگینی بوده است بر پیشانی پدر بزرگم و اهل قبیله‌ام و به همین دلیل است که متحجران و متعصبان جهان من را به جرم دختر بودنم مظلومانه و معصومانه زنده به گور می‌کرده‌اند. مادر بزرگم می‌گفت: آن‌گاه که من به دنیا آمدم، شب، تاریک تاریک و خاموشی مطلق بود و حتا نور کم‌رنگ مهتاب هم نمی‌درخشیده

است. او می‌گفت: اگر آن شب نرینه و پسر کاکل زری و دندان مرواریدی به دنیا می‌آمد، حتماً مهتاب به‌گونه‌ی دیگر بود؛ می‌درخشید و در خانه ما جشن و پای کوبی بر پا می‌شد و شب ششم و چهلم نیز گرفته می‌شد. آن شب من به دنیا آمدم، به دلیل دختر بودنم تا چهل روز بر من نامی نگذاشتند و زمانی هم که نامی بر من نهاده شد، عمر کوتاهی داشت. نامم، فقط تا هفت سالگی همراه بود و بعد از آن به فراموشی سپرده شد و با هویت‌ام برای همیشه دفن گردید. انگار که به دنیا آمدم یک شرم و صدا زدنم با نام ننگی دیگر بود، و برای این‌که رنگ این ننگ کم‌تر شده باشد، در سال‌های بعدی تحت نام پدرم، برادرم، مامایم و کاکایم یاد شدم و نامم را گذاشتند دخترملا عبدالرحمان، خواهر مولوی غلام محی الدین و برادرزاده‌ی حاجی عبیدالله.

در این زمان اگر دختری و مادری و یا همسری از شوربختی زیاد پدرش را و فرزندش را و همسرش را از دست می‌داد بی‌درنگ از دست مردان قبیله، دره و شلاقی بر گرده‌ی این بانوان ستم‌دیده فرود می‌آمد و آن‌ها را خرد و خمیر می‌کرد و اختیار عام و تمام این خانم‌ها به‌دست برادرش و مامایش و کاکایش داده می‌شد، تا آن‌ها سرنوشت این دختر نوجوان و یا آن زن میان سال و کهن سال را در دست بگیرند و آن‌ها را جزو امته و مال و میراث خود دانسته، دختران جوان و دم بخت را خلاف میل شان به شوهر دهند. در خطبه‌ی نکاح و کارت عروسی، نام خانم‌ها و به ویژه نام عروس گرفته نمی‌شد، تا مبادا از ابهت محفل کاسته شود.

باورمندم که در زمان مردن نیز در کارت اعلامیه فوتی، نام ربیب قبیله نوشته خواهد شد و این به معنای آن است که من عمری تحت نام دیگری و بدون نام و بدون هویت زیسته‌ام. به جوانان و مردان زن دوست ما بر نخورد و بد نخورد، شوربختانه امروز که این نامه را بازنویسی می‌کنم، در کشورم باز هم همان آش است و همان کاسه. بدین معنا که از حق و حقوق شهروندی خانم‌ها و بانوان چندان خبری نیست. حالا با هوش و ذهن و فکر خود می‌دانم و با گوش خود می‌شنوم که این مردسالاران زن‌ستیز زمان زده و دین زده، چقدر خرد و کوچک بوده‌اند که از نام‌های همسر خود و خواهر خود و دختر خود می‌هراسیدند و می‌شرمیدند و هم اکنون می‌هراسند و می‌شرمند.

تا آن‌جا که از بزرگان خود شنیده‌ام و بعدها خودم به خاطر دارم، باورمندم که من هم مانند همان دختران ننه حوا بخت برگشته بوده‌ام. از دید کوتاه نظران آن وقت، انگار جنس دوم به دنیا آمده‌ام. در دو سالگی پدرم را از دست دادم. دوازده سال داشتم که فهمیدم، صنف ششم مکتب، آخرین مقطع تحصیلی برای هر دختر در خانواده‌ی من است و مادرم باید برایم به فکر پیراهن عروسی و

همیشه وحشتش در وجودم و سیاهی آن در جلوی چشمانم بود، حفظ کرد. مکتب را بالاخره با زحمت فراوان و محرویت تمام به آخر رساندم و هنوز رویای این که یک ژورنالیست موفق شوم را در سر داشتم. اما در اطرافم مانند خودم صدها دختر دیگر بودند که مکتب رفتن بزرگ‌ترین آرزوی آن‌ها بود. با آن‌که هنوز هم آرزویم ژورنالیست شدن بود، تصمیم گرفتم کنارش بگذارم و مسیری را پیش بگیرم تا دخترهای دیگر، خواهرزاده و برادرزاده‌ام بتوانند به آرزوهای شان برسند، درس بخوانند و در زمان دلخواه شان ازدواج کنند.

از آن زمان تا کنون یک دهه می‌گذرد. امروز خرسندم که به اثر تلاش و کوشش خودم و توجه برخی از (بچه‌های آخرالزمان) که از شیطان دوری جستند، توانستم تا حدودی به حق و حقوق شهروندی‌ام آگاهی پیدا کنم و تا حدودی به آن دست یابم و به حیث یک زن موفق بتوانم با انتخاب خود ازدواج کنم و تحصیلات عالی داشته باشم و با نام خود صدا شوم. اگر چه هنوز هم به تفاوت میان جنس اول و دوم باور دارم، ولی به این نیز باور دارم که اگر از جنس اول هم زاده می‌شدم شاید امروز این قدر احساس موفقیت و خوشبختی نمی‌کردم. چرا که جنس اول و دوم ذاتی است و ایستادگی، اراده‌ی قوی و متحمل شدن سختی‌ها و مشکلات است که انسان را به جایگاهی که آرزویش را دارد می‌رساند.

چادر سفید شود. گویا زمان زیستن تحت نام (غلام یحیی) روزهای آخرش را سپری می‌کند. دانستم که زمان آن رسیده که با دفترچه، پنسل سیاه و صورتی‌ام، جعبه‌ی قلم رنگی و نقاشی‌هایم خدا حافظی کنم. روسری را محکم به سرم ببندم و درست پا جای پای مادر و مادرکلان‌هایم بگذارم. آن زمان برای اولین بار مطمئن شدم که اگر از جنس اول و از پسران قایلی می‌بودم می‌توانستم به مکتب بروم، آرزوهای زمان کودکی‌ام را برای این که یک ژورنالیست شوم را برآورده سازم، سفر کنم، در میان مردم خویش باشم و آزادانه عقیده‌ام را به زبان آورم و تمام عمر به نام خود صدا زده شوم. ولی حقیقت چیزی دیگر بود. حقیقت آن بود که از دختران حوا بودم و باید مانند خواهرم در دوازده سالگی چادر سفید می‌پوشیدم ولی دنیای من تصویری متفاوت داشت. در دنیای من جنس اول و دوم معنا نداشت، سراسر آرزوها بود و راه‌های رسیدن به آرزوها. مکتب جایگزین آسب‌خانه و بکس مکتب، جایگزین به آغوش گرفتن طفلم. گرچه هر روز از زمانی که از خانه بیرون شده و روانه مکتب می‌شدم و تا زمانی که دوباره باز می‌گشتم، تمام فکر و خیالم طرف چشمانی بود که از خشم به من دوخته شده بودند و گوش‌هایم منتظر شنیدن خطاری دیگر، ولی هر سال که از مکتب می‌گذشت من را یک سال دیگر از آن چادر تحمیلی سفید دور می‌ساخت. مکتب‌ام و کتاب و دفترچه‌هایم من را شش سال از آن روزی که

دردسرهای سخن‌ناجایز

نمی‌شود بلکه دامنه اختلاف‌ها برای رسیدن به صلح در میان نخبگان سیاسی به شدت بالا است. به عنوان مثال، سیاف از حکومت خواسته تا مجاهدین را در جریان گفت‌وگوهای صلح قرار دهد. دوری مجاهدین از روند صلح به این معنا است که گفت‌وگوهای صلح به‌صورت یک طرفه و حکومتی به پیش برده می‌شود و بخشی از نیروهای سیاسی که مجاهدین باشند، اساساً شامل طرح حکومت نمی‌شود. در حال حاضر شرکت نکردن طالبان در گفت‌وگوهای صلح تنها چالش برای حکومت به حساب نمی‌رود، دو دستگی حکومت و انتقادات جدی که از سوی جریان‌های اپوزیسیون حکومت صورت می‌گیرد احتمالاً از دشواری‌های اصلی رسیدن به صلح باشد. بدیهی است که حکومت با این اختلاف نظرهای شدید راهی به جای نخواهد برد. پیش از آن‌که حکومت با مخالفین مسلح خود وارد گفت‌وگو شود، بایستی ابتدا در صدد کاهش تنش‌های درونی باشد. موضع واحد زمانی ممکن است که حکومت استراتژی جنگ و صلح را تدوین کند. مفاهیم مثل جنگ، دشمن، صلح و گروه‌های مخالف مسلح که قرار است حکومت با آن‌ها وارد گفت‌وگو شود، تعریف شود. در فقدان یک طرح مدون، هر روز احتمال این که اختلاف‌ها شدید شود، بسیار است. رویکردهای متضاد در باب صلح تنها بیان‌گر پیچیدگی جنگ و صلح نیست ادامه این وضعیت می‌تواند برای پیر مانع خلق کند که در نتیجه پیر نتواند از چاله‌های جنگ راهی به صلح باز کند.

پیر گیلانی جنگ با طالبان را ناجایز و غیرمفید خواند. ظاهراً این سخن نا«جایز» درد سرهای تازه‌ی برای او خلق کرده است. عبدالرب رسول سیاف در مراسم دومین سالگرد وفات مارشال فهیم بدون ذکر نام ربیب شورای عالی صلح گفت: کسانی که مشروعیت جنگ نیروهای افغان در برابر مخالفان مسلح دولت را با ارائه تعریف‌های ضد و نقیض به چالش می‌کشند، باردوش افغانستان هستند نه فرزند این مملکت. داکتر عبدالله اما واضح‌تر از این سخن گفت: اگر کسی از تریبون دولت، جنگ علیه طالبان را ناجایز اعلام کند، مشروعیت خود و مشروعیت حرف‌هایش را از دست می‌دهد. انتقاد سیاف یک طرف، عبدالله و پیر اما از آدرس حکومت سخن می‌گویند. از آن‌جایی که حکومت وحدت ملی توافق است تردیدی وجود ندارد که انتصاب پیر گیلانی به ریاست شورای عالی صلح با موافقت ریاست اجراییه صورت گرفته است. این توافق تنها بر سر انتصاب اعضای رهبری شورای عالی صلح خلاصه نمی‌شود بلکه شامل سیاست‌های این شورا در قبال روند صلح هم خواهد شد. یا منطق چنین حکم می‌کند. اما باورهای متضاد و صفر و صد سران حکومت یا حداقل ریاست اجراییه با شورای عالی صلح بر سر موضوع صلح و جنگ با طالبان نشان می‌دهد که صلح و جنگ چنان‌که اکنون خوشبینی خلق کرده به این زودی و سادگی به نتیجه نخواهد رسید. به نظر می‌رسد این اختلاف نظرها محدود به کارگزاران فعلی صلح و حکومت وحدت ملی

سهم زنان افغانستان در پیشرفت کشورشان

واشنگتن پست / لورا بوش

ترجمه: معصومه عرفانی

افغانستان در یک چهارراه قرار دارد. این کشور، ناحیه‌ای ناآرام است که قبل از ۱۱ سپتامبر تبدیل به پناه‌گاه تروریست‌ها شده بود. با میانگین سنی ۱۸،۳ سال، افغانستان کشوری جوان به حساب می‌آید. سیاست‌های ایالات متحده باید با این ویژگی‌ها سازگار باشد. افغانستان یک جامعه‌ی انعطاف‌پذیر است. بهترین راه استفاده از این انعطاف‌پذیری برای دستیابی به موفقیت این است که حمایت‌های ما قابل‌پیش‌بینی باشد. اگر ایالات متحده از افغانستان رو بگرداند، نیروهای دیگری قدم به جلو می‌گذارند و دستاوردهایی که هرچند به سختی به دست آمده‌اند اما هنوز شکننده هستند را از بین خواهند برد. ما می‌توانیم و باید به افغانستان برای ساختن آینده‌ای بهتر کمک کنیم. ما نیاز داریم به این اطمینان برسیم که افغانستان بار دیگر تبدیل به پناه‌گاه تروریست‌ها نخواهد شد یا به دست طالبان و دولت اسلامی سقوط نخواهد کرد. ما باید به‌خاطر امنیت ملی خودمان به نیروهای امنیتی افغانستان کمک کنیم. من از تصمیم رییس‌جمهور اوباما برای حفظ حضور نظامی ایالات متحده تا پایان ۲۰۱۶ و فراتر از آن استقبال می‌کنم. ما می‌دانیم، و مردم افغانستان نیز می‌دانند، که ما نیروهای نظامی خود را برای همیشه در افغانستان نگه نمی‌داریم. اما این کشور هنوز آسیب‌پذیر است و هزینه‌های ترک افغانستان بسیار بالا است.

ما و جامعه‌ی جهانی به‌طورکل، باید به فراهم‌آوردن کمک‌های توسعه‌ای قابل‌توجهی در زمینه‌ی مراقبت‌های بهداشتی، کارآفرینی، و آموزش و تحصیلات ادامه بدهیم. ما می‌دانیم که این کمک‌ها نتیجه می‌دهند. پژوهش انجام شده توسط «RAND CORPORATION» در سال ۲۰۱۳، دریافته است که افغانستان تقریباً در تمام زمینه‌ها پیشرفت کرده است. با ادامه‌ی پشتیبانی و حفظ نیروهایمان، ما دولت افغانستان را تشویق می‌کنیم به تعهدات امنیتی خود به مردم افغانستان، ایجاد اصلاحاتی برای بهبود وضعیت اقتصادی، مبارزه با فساد و حاکمیت قانون پایبند بماند. این مسئله از اهمیت بالایی برخوردار است که هرگونه پیشرفتی در دستیابی به صلح از طریق مذاکرات میان رهبران افغانستان و طالبان نباید به هزینه‌ی زندگی زنان افغانستان تمام شود. بازگشت به سیاست‌هایی که در دهه‌ی ۱۹۹۰ باعث بدنامی طالبان شده بود، نه تنها برای زنان فاجعه‌بار است بلکه ثبات این کشور را دچار آشفتگی می‌کند.

ما هرگز نباید فراموش کنیم که هر آن‌چه در افغانستان اتفاق می‌افتد - و در دیگر نقاط جهان- برای ما در کشور خودمان اهمیت دارد و تأثیرگذار است. مردم افغانستان از ما درخواست نکرده‌اند که مشکلات آن‌ها را حل کنیم؛ آن‌ها از ما می‌خواهند در این کشور باقی بمانیم تا آن‌ها فضا و فرصت موردنیاز برای یافتن راه‌حل‌های خودشان را داشته باشند. همان‌گونه که نخستین دانشجوی ممتاز و فارغ‌التحصیل دانشگاه آمریکایی افغانستان به من گفت: «این به ما یادآوری می‌کند که در وضعیت‌های دشوار تنها نیستیم، و این که کسانی هستند که به ما اهمیت می‌دهند و نگران ما هستند».

ما نباید چالش‌هایی که زنان افغانستان هنوز با آن درگیر هستند را دست‌کم بگیریم. در اواخر ماه جاری، در این کشور سالگرد قتل وحشیانه‌ی زنی جوان به نام فرخنده است که به اتهام دروغین سوزاندن قرآن، توسط ارادل و اوباش خیابانی کشته شد. گزارش‌های متعددی از حمله به مکتب‌های دختران و حمله به دانش‌آموزان دختر ثبت شده است. در ماه جولای گذشته، در ولایت هرات به صورت سه دختر ۱۶ تا ۱۸ ساله که در مسیر رفتن به مکتب بودند، اسید پاشیده شد. خشونت علیه زنان هم‌چنان یک مشکل جدی باقی مانده است.

حمله به دانش‌آموزان دختر ثبت شده است. در ماه جولای گذشته، در ولایت هرات به صورت سه دختر ۱۶ تا ۱۸ ساله که در مسیر رفتن به مکتب بودند، اسید پاشیده شد. خشونت علیه زنان هم‌چنان یک مشکل جدی باقی مانده است. با این حال، من ناامید نیستم. من امیدوارم چراکه که شاهد مهارت‌ها، عزم استوار و توانایی‌های زنان افغانستان هستم. زمانی که سکینه یعقوبی در یکی از اردوگاه‌های کثیف و شلوغ پناهندگانی از افغانستان زندگی می‌کرد، او می‌دانست آن‌چه هر کدام از مردم افغانستان به آن نیاز دارند، آموزش و تحصیل است. او ۱۵ مکتب را برای ۲۱۰۰۰ پناهنده باز کرد. امروز، یکی از برنامه‌های او در افغانستان برای زنان، آموزش خواندن، نوشتن و حساب کردن با استفاده از موبایل است. ناهید فرید، یکی از اعضای جوان پارلمان افغانستان، زمانی که برای پارلمان کاندید شد، با تهدید به مرگ مواجه بود. چهره‌ی او از پوست‌های تبلیغاتی‌اش کهنه می‌شد و مخالفان او را تهدید به بی‌ابروکردن خانواده‌ی همسرش کرده بودند. اما شوهر و پدرشوهرش او را تشویق به ادامه‌ی راهش کردند. اکنون او از کسانی است که از حقوق زنان و کودکان دفاع می‌کند و عضو کمیته‌ی روابط بین‌المللی پارلمان است.

جدیدی را با عنوان «ما زنان افغانستان هستیم: آوای امید» معرفی می‌کند. در این کتاب داستان‌های الهام‌بخش بسیاری مانند داستان زندگی نسیمه رحمانی وجود دارد که برای ما، هم یادآور چالش‌هایی است که زنان افغانستان با آن مواجه هستند و هم موفقیت‌های فوق‌العاده‌ای که به آن دست یافته‌اند. یافتن کشور دیگری که زنان آن در مدتی کوتاه علی‌رغم موانع بسیاری که با آن روبه‌رو بودند، به چنین دستاوردهای قابل‌توجهی دست یافته باشند، دشوار است. زنان در ایالات متحده، در سال ۱۹۲۰ به حق رای دست یافتند، اما تنها در سال ۱۹۶۹ بود که تقریباً تمام دانشگاه‌های برتر آیوی لیگ آغاز به پذیرش زنان کردند. در سال ۱۹۶۱، تنها ۲۰ زن در کنگره حضور داشتند. در عصر تویتر و اینستاگرام، سخت است که به خاطر بیابوریم ایجاد تغییراتی حقیقی زمان زیادی را در بر می‌گیرد. ما نباید چالش‌هایی که زنان افغانستان هنوز با آن درگیر هستند را دست‌کم بگیریم. در اواخر ماه جاری، در این کشور سالگرد قتل وحشیانه‌ی زنی جوان به نام فرخنده است که به اتهام دروغین سوزاندن قرآن، توسط ارادل و اوباش خیابانی کشته شد. گزارش‌های متعددی از حمله به مکتب‌های دختران و

پانزده سال قبل، اگر شما زنی بودید در افغانستان، ممکن بود به دلیل خندیدن در بین مردم یا پوشیدن کفش‌هایی که وقت راه‌رفتن صدا ایجاد می‌کردند مورد ضرب‌وشتم قرار بگیرید. ممکن بود برای تنها خارج‌شدن از خانه، بدون همراهی یک سرپرست مرد، کتک بخورید یا کشته شوید. زنان، پوشیده در برقع‌های‌شان، تبدیل به غریبه‌هایی شده بودند. آن‌ها عادت کرده بودند که در صف‌های نانواپی در کابل، یکدیگر را از طریق صداهای‌شان یا چهره‌های کودکان مذکری که آن‌ها را همراهی می‌کردند، شناسایی کنند. امروز یکی از آن زنان، نسیمه رحمانی، یک وکیل و استاد برجسته است که برای گرفتن مدرک دکترای خود تلاش می‌کند. و او تنها نیست. زنان افغانستان در حال تغییر دادن زندگی خود و ملت خود هستند. پانزده سال قبل، کم‌تر از ۵۰۰۰ دختر در مکاتب ابتدایی درس می‌خواندند. اما خیلی زود این تعداد از ۳ میلیون عبور کرد. ۳۶ درصد از معلمان زن هستند. زنان در دولت ۶۹ کرسی را در پارلمان به خود اختصاص داده‌اند. ۴ وزیر زن و دو والی زن در افغانستان وجود دارد. هزاران زن تجارت‌های شخصی خود را راه‌اندازی کرده‌اند. روز سه‌شنبه، روز جهانی زن، موسسه جورج دبلیو بوش کتاب

هر روز روزنامه اطلاعات روز را پشت در منزلتان در یافت کنید

Subscribe to Daily Etilaat Roz

6 Months 120\$ USD

Annual 200\$ USD

برای ادارات دولتی و شرکتها

۳۰۰۰ افغانی ۳ ماهه

۵۰۰۰ افغانی یک ساله

برای متعلمین و محصلین

۲۰۰۰ افغانی ۳ ماهه

۴۰۰۰ افغانی یک ساله

یادداشت: تنها یادداشت روز دیدگاه رسمی اطلاعات روز می‌باشد. مسئولیت سایر نوشته‌ها به نویسندگان آن بر می‌گردد.

zaki.daryabi2@gmail.com

jawad.najee@gmail.com

صاحب امتیاز و مدیرمسئول: ذکی دریابی

معاون مدیرمسئول: حمیرا رسا

سردبیر: جواد ناجی

دبیر خبر: عصمت الله سروش

گزارشگر: نازنین شفایی، راحله رسول

ویراستار: الیاس نو اندیش

صفحه آرا: هادی دریابی

بازاریاب: محمد حسین جویا ۰۷۶۷۱۵۲۰۶۲

ایمیل: dailyetilaa roz@gmail.com

آدرس: کابل، کارته سه، سرک شورا

شماره تماس: ۰۷۸۹۶۴۵۱۶۰

مسئول توزیع: روح الله مرادی ۰۷۷۶۹۴۰۴۵۴ / ۰۷۹۲۹۱۹۳۳۲

Malek Sitez

چرا طالبان حاضر به مذاکره نمی‌شوند؟

طالبان جنگندگان استراتژی روابط بین‌الملل پاکستان در منطقه هستند. تفکر استراتژیک «طالبانیزم» در راول‌پنڈی رهبری می‌شود. شاخه‌ی

سیاسی آی اس آی به خوبی می‌داند که چگونه از طالبان به‌عنوان ابزار مهم تاکتیکی استفاده کند. اسلام‌آباد خواهان دولت «پاکستانیزه» شده در افغانستان است. اگر چنین خاستگاه اسلام‌آباد در کابل اعمار نشود، پاکستان به دنبال بحران در افغانستان خواهد بود. از این روست که پاکستان از یک سو بر تاثیر روی طالبان سرمایه‌گذاری می‌کند و از سوی دیگر نقش آن‌ها را در مذاکرات صلح به گروگان می‌گیرد.

در این‌جا چند نکته‌ی مهم پیرامون مذاکرات دیپلماتیک را برجسته می‌سازم. به باور من دولت افغانستان نتوانسته است این اصول مهم مذاکرات را برآورده سازد. از این روست که پاکستان حق مسلم خود می‌داند تا طالبان را به مذاکرات صلح با دولت افغانستان مانع شوند.

اصل به رسمیت شناسی

مذاکرات دیپلماتیک با اصل «به رسمیت شناسی» طرف‌ها آغاز می‌یابد. به رسمیت شناسی پیش‌زمینه‌ی مهمی برای هم‌دیگر پذیری طرف‌های مذاکره کننده به حساب می‌آید. تجارب جهانی نشان داده است که اگر طرف‌های مذاکره کننده هم‌دیگر را به رسمیت نشناسند، روند مذاکرات برایندی را در پی ندارد.

اصل صلاحیت

مذاکره کنندگان باید دارای صلاحیت‌های حرفه‌ای و سیاسی باشند. اگر طرف‌های مذاکره کننده بتوانند صلاحیت تخصصی خود را در چهارچوب صلاحیت‌های سیاسی تمثیل نمایند، راه برای رسیدن به «نتیجه» فراهم‌تر می‌شود.

اصل مشروعیت

گروه‌های مذاکره کننده باید از مشروعیت لازم برای اخذ موضع و ارائه‌ی نظر بهره‌مند باشند. به هر میزانی که پشتوانه‌ی مشروعیت در طرف مذاکره‌کننده سنگین باشد، پیروزی را بیش‌تر لیس می‌کند.

اصل مقبولیت

مذاکره کنندگان باید از رضایت و مقبولیت اجتماعی برخوردار باشند. مقبولیت اجتماعی زمانی فراهم می‌گردد که مذاکره کنندگان در دیالوگ سازنده با گروه‌های سیاسی و اجتماعی قرار گرفته و اراده‌ی خویش را در پیش‌برد مذاکره تقویت نمایند.

ظرفیت رزمی به مثابه‌ی ضامن پیروزی مذاکره

هر قدری که پشتوانه‌های رزمی و سیاسی مذاکره کنندگان قوی هستند، دهلیز دشواری به‌زودی طی می‌گردد. به‌زبان استراتژیک، رزمندگان قدرت‌مند، صلح دایمی خلق می‌کنند.

ظرفیت اقتصادی، گرانت استمرار مواضع

ضعف اقتصادی مذاکره کنندگان، موضع ضعیف و ناپایدار را ایجاد می‌کند. هر قدری که پوتانس‌های اقتصادی مذاکره کنندگان بالا باشد، ثبات موضع‌گیری نیز تضمین می‌شود.

Amrullah Saleh

برای ما هر روز در تقویم هشتم مارچ است

هشت مارچ، روز حرمت و گرامی‌داشت از جایگاه و نقش زن در جامعه را به همه بانوان افغانستان مبارک باد می‌گویم. با آن‌که در سالیان پسین

افغانستان از حمایت گسترده جهانی برخوردار بوده اما تغییر چشم‌گیر در زندگی و جایگاه زن در کشور ایجاد نگردیده است. زنان در افغانستان بیرون از سقف خانه مصونیت جسمی، حیثیتی، شغلی و انسانی ندارند. در عین زمان صدها هزار زن در زیر سقف خانه‌ها مورد آزار، اذیت، حتک حرمت و خشونت قرار می‌گیرند. جایگاه زن در نهادهای دولتی و در اکثر جریان‌های سیاسی و اجتماعی نمادین و سطحی است و بیشتر به‌خاطر جلب توجه جامعه جهانی و زدودن قباحات از چهره خودشان است. باور نهادینه و عمیق به این‌که زن می‌تواند محرک تغییر، توسعه و تحول باشد، ایجاد نگردیده است. آمار کار و بیکاری که از طرف دولت افغانستان نشر می‌گردد شامل زنان نمی‌شود و درین احصاییه‌ها نصف نفوس کشور حتا حضور عددی ندارند. بهترین تجلیل از جایگاه و نقش زن ایجاد ذهنیت مثبت، انسانی و اسلامی در برابر این نیم بیکر خاموش و رنج کش کشور ماست. توانمند ساختن زنان با ایجاد فرصت‌های مساوی پرورش، تحصیل، کار و اشتراک فعال در همه بخش‌های زندگی مسیر رسیدن به اهداف بلند ما را کوتاه می‌سازد. در جامعه‌ای که زن نقش ندارد و یا به نقش زن حرمت وجود ندارد، آن جامعه نیمه فلج و بطی است. سازمان روند سبز افغانستان «رسا» افتخار مبارزه هدفمند و متمرکز بر ضد افراطیت و تفکر زن‌ستیزی را دارد و همواره تاکید بر جایگاه همسان انسانی برای زن در جامعه نموده و می‌نماید. روی آوردن موج گونه‌ای بانوان افغانستان به تعلیم و تحصیل نشانه‌ای بیداری، عطش و آرزوی زنان به‌خاطر ایفای نقش بزرگ‌تر در کشور است. لازم است دولت افغانستان، جریان‌های سیاسی و اجتماعی با استقبال و ستایش از روحیه مثبت موجود و الهام از کشورهای پیشرفته در ایجاد فرصت‌های مساوی برای زنان تلاش هماهنگ نمایند. نا گفته نباید گذاشت که در پهلوی تمام پدیده‌های زشت زن‌ستیز در جامعه ما، طالبان به‌عنوان تهدید اصلی و خطرناک در برابر زنان افغانستان قرار دارند. پس نیاز است به‌خاطر شکست سیاسی و انزوای بیشتر طالبان، نیروهای ملی، قانون‌مدار و باورمند به کثرت‌گرایی هم‌سویی و هماهنگی بیشتر در دفاع از حق انسانی و مدنی زن ایجاد نمایند. برای ما هر روز در تقویم هشتم مارچ است.

سازمان بین‌المللی کار: پیشرفت زنان در محیط‌های کاری کم بوده است

چشم‌گیری روبه‌رو هستند. این گزارش می‌گوید در کشورهایی که زنان دسترسی آسان‌تری به کار دارند، کیفیت کار آن‌ها «کماکان مایه نگرانی است.»

گزارش سازمان بین‌المللی کار بر مبنای اطلاعاتی است که از ۱۷۸ کشور گرفته شده است. طبق این گزارش میزان مشارکت زنان در محیط‌های کاری ۲۵.۵ درصد پایین‌تر از مردان است.

گزارش این نهاد وابسته به سازمان ملل متحد می‌گوید در بسیاری از مناطق در دنیا، احتمال این که زنان بیکار باشند یا استخدام نشوند بیشتر است. ۶.۲ درصد زنان در جهان بیکار هستند در حالی که این رقم در مورد مردان به ۵.۵ می‌رسد.

سازمان بین‌المللی کار می‌گوید زنان در اغلب موارد مجبور می‌شوند شغل‌هایی با کیفیت پایین‌تر را قبول کنند.

گزارش این سازمان خاطرنشان می‌کند که با مدنظر قرار دادن کار بدون حقوق و با حقوق، زنان نسبت به مردان ساعت‌های طولانی‌تری کار می‌کنند.

روسیه در این گزارش در صدر فهرست کشورهایی قرار دارد که بالاترین درصد حضور زنان را در میان مدیران ارشد را دارد. فیلیپین و لتونی پس از روسیه در رده‌های دوم و سوم حضور دارند.

جاپان از هفت کشور صنعتی دنیا، در قعر این فهرست قرار دارد. در این کشور تنها هفت درصد مشاغل بلندپایه در اختیار زنان است.

اطلاعات روز: نتایج یک تحقیق جهانی نشان می‌دهد که طی بیست سال گذشته زنان در محیط‌های کاری به پیشرفت‌های اندکی دست یافته‌اند. به نقل از بی‌بی‌سی، گزارش سازمان بین‌المللی کار که به مناسبت روز جهانی زن منتشر شده خاطرنشان می‌کند زنان برای آن‌که شغل‌های بهتری داشته باشند، هم‌چنان با موانع و محدودیت‌های

خبرگزاری «جهان نیوز» ترکیه به کنترل دولت در آمد

اطلاعات روز: در فاصله چند روز از کنترل دولتی بر روزنامه «زمان» ترکیه، اکنون دادگاهی در استانبول برای خبرگزاری «جهان نیوز» در این کشور نیز متولی دولتی تعیین کرد.

به نقل از رادیو زمانه و به گزارش خبرگزاری آناتولی، مقاماتی که قرار است متولی خبرگزاری «جهان نیوز» شوند همان مقاماتی هستند که روز جمعه گذشته طی حکمی مسئولیت روزنامه

«زمان» را به دست گرفتند. خبرگزاری «جهان نیوز» ترکیه نیز هم‌چون روزنامه «زمان» به گروه رسانه‌ای-مطبوعاتی FEZA وابسته است. این گروه به جنبش فتح‌الله گولن، واعظ مخالف رجب طیب اردوغان، رئیس جمهوری ترکیه نزدیک است. فتح‌الله گولن در حال حاضر در آمریکا در تبعید به‌سر می‌برد. «زمان تو دیز»، نسخه انگلیسی روزنامه «زمان» و هم‌چنین مجله

مذاکرات صلح سوریه به تعویق افتاد

او پیش از این گفته بود دور بعدی مذاکرات در روز پنج‌شنبه ۲۰ حوت برگزار خواهد شد اما اکنون می‌گوید احتمالاً روز دوشنبه آینده مذاکرات بین نمایندگان رژیم سوریه و مخالفان آن آغاز شود.

روز دوشنبه ۱۷ حوت کمیته عالی مذاکرات اپوزیسیون سوریه (HCN) اعلام کرد که در مذاکرات آتی صلح شرکت خواهد کرد. نخستین دور مذاکرات نمایندگان رژیم سوریه

اطلاعات روز: استفان دی میستورا، فرستاده ویژه سازمان ملل برای برقراری صلح در سوریه گفته است که به احتمال قوی دور بعدی مذاکرات صلح سوریه در تاریخ مورد نظر برگزار نخواهد شد.

به نقل از رادیو زمانه، دی میستورا گفته است که نمی‌تواند روی این حساب کند که تمام طرف‌های مذاکرات بتوانند سر وقت در آن شرکت کنند.

واکنش کمیساریای عالی سازمان ملل برای پناهندگان به نتیجه نشست بروکسل

پناهجویان ممنوع است. بنابراین هرگونه توافقی مبنی بر برگرداندن انبوه این افراد به کشوری ثالث بر خلاف قوانین اروپایی و بین‌المللی است.» این درحالی‌است که ورنر فایمان، صدر اعظم اتریش در یک کنفرانس مطبوعاتی با اشاره به لزوم مسدود شدن مسیرهای مرزی کشورهای حوزه بالکان در برابر موج پناهجویان گفته است: «سامان دادن یک مرز دفاعی با همکاری ترکیه

اطلاعات روز: کمیساریای عالی سازمان ملل برای پناهندگان به نتیجه به‌دست آمده در نشست روز دوشنبه بروکسل میان سران کشورهای اتحادیه اروپا و نخست وزیر ترکیه مبنی بر بازگرداندن پناهجویان واکنش نشان داد.

به نقل از یورو نیوز، مدیر کمیساریای عالی سازمان ملل برای پناهندگان در ژنو گفته است: «بر اساس کنوانسیون اروپایی حقوق بشر، اخراج

یک نکته مثبت است. ولی نمی‌توان در دراز مدت بر آن تکیه کرد. برای همین، هم‌زمان نیازمند سازماندهی دفاع از مرزها و نقاط عبور پناهجویان هستیم. این‌گونه سیاست‌ها پیش‌تر در قالب راه‌حل‌های جامع پیش‌بینی شده‌اند ولی هرگز در سراسر اروپا به اجرا در نیامده‌اند.»

آنگلا مرکل، صدر اعظم آلمان نیز اعلام کرده گرچه در هنگام گفت‌وگوها پیشرفت‌هایی به‌دست آمده ولی برای اعلام نتیجه قطعی مذاکرات، برخی کشورهای عضو اتحادیه نیازمند رایزنی با پارلمان‌های خود هستند.

در حال حاضر هزارها پناه‌جو پشت مرزهای بسته مقدونیه گیرمانده‌اند.

Wednesday
09 March 2016
Year 05 | Vol 1024
چهارشنبه
۱۹ حوت، ۱۳۹۴
سال پنجم
شماره ۱۰۲۴

Afghan Women's Educational Center
AWEC
مرکز تعلیمی زنان افغان

ثبت ازدواج را به فرهنگ تبدیل کنید
و بر هویت خویش رسمیت بخشید.

ام ټي ان آسان

نوی سیمکارت ټولو داخلي شبکو ته له یوې بیې او
۱۰۰ ام بی وړیا انټرنټ سره

ام ټي ان آسان سیمکارت وپیری او د ټولو داخلي شبکو شمېرو ته دقیقه یوازې په ۲,۴ افغانۍ اړیکې ونیسی او له دې پرته ۵۰ افغانۍ وړیا کرېډټ او ۱۰۰ ام بی انټرنټ لاس ته راوړی. همدا راز تاسو کولای شئ چې ټولو داخلي شمېرو ته هر لیکلی پیغام یوازې په ۱,۵ افغانۍ واستوی او له هر یو ام بی انټرنټ څخه د ۱ افغانۍ په بدل کې گټه واخلي.

ام ټي ان آسان ته د اوسنۍ بکسې بدلولو لپاره #۷۷۴* یوازې د ۱۵ افغانیو په بدل کې ډایل کړئ.

د ۵۰ افغانیو وړیا کرېډټ معلومولو لپاره #۷۸۹*۱ ډایل کړئ.

د ۱۰۰ ام بی وړیا انټرنټ معلومولو لپاره #۷۸۹*۴ ډایل کړئ.

د لارښانو معلوماتو لپاره له ۷۷۸ شمېرې سره اړیکه ونیسئ.
د سیمکارت ټیټول اړین دي.
www.mtn.com.af | MTN Afghanistan | MTN AF
Linked | MTN Afghanistan | MTN AF

په هرځای کې له تاسو سره

یک پیشکش - دو مفاد

۳,۹۹۹

افغانی فی دقیقه

تماس به
۶ کشور جهان

این پیشکش به هندوستان، پاکستان، چین، مالیزیا، آمریکا و کاتادا قابل استفاده میباشد

برای اشتراک ډایل نمایید
#۱*۴*۵۵۵*

۱۵ پول

فی دقیقه

تماس از افغان بیسیم
به افغان بیسیم

این پیشکش در کابل، پکتیا، پکتیکا، لوگر، وردک، پنجشیر، بسامیان، بلخ سرپل، جوزجان، سمنگان و فاریاب قابل استفاده میباشد

ارتباط دهنده افغانستان
Connecting Afghanistan

برای لغو اشتراک: #۲*۴*۵۵۵* را ډایل نمایید

فیس روزانه: ۵ افغانی

۱۵۲